

Dr. Andrew Joyce se zamýšlí nad výsledky nedávného průzkumu nálad bílých Američanů, především nad největší částí respondentů (61 % , dobrá zpráva je to podle 15 % tázaných, špatná pro 22 %), podle nichž není klesající podíl bělochů pro společnost „dobrý ani špatný“ vývoj. Následuje nejrelevantnější úryvek, celou esej najdete [zde](#).

Domnívám se ale, že výsledky průzkumu alespoň zčásti přesně zachycují skutečné, byť zmatené pocity bělošského obyvatelstva. Drtivá většina, 61 %, ukazuje na netečnost, případně neschopnost se rozhodnout. Jsem přesvědčen, že značná část těchto odpovědí má původ v oné části bělošské psýché, jež si velmi dobře uvědomuje, že na diverzitě nic ohromného není, ale současně se jí nedostává kulturních prostředků k tomu dohlédnout, kam tato cesta vede. Většina bělochů si myslím instinktivně uvědomuje, že soumrak bělochů bude pro společnost neblahý, jsou ovšem tak intenzivně bombardováni protikladným narativem, že si příliš nedokáží představit, v čem takováto společnost bude horší. Když se z bělochů stane menšina v rámci celé země, kam asi tak budou moci dál utíkat? Bělošský útěk se stane přežitkem minulosti: běloši budou s diverzitou zamčení „v jedné klíčce“. Zůstává tak z hlediska psychologie mas jediná možnost vše popírat a doufat v nejlepší? Výsledky institutu Pew něco takového naznačují.

Soudobá masová kultura také funguje jako psychologická past: bělošský multikulturalista se v ní stává *de facto* gamblerem. Hráč v kasinu nebo herně bezmyšlenkovitě vhadzuje peníze do „bedny“ pokryté obrázky ovoce v kompletně umělém prostředí. I když prohrává peníze, cítí se dobře. Ztrácí pojem o čase a pokračuje v házení peněz a tahání páky/mačkání tlačítka, protože světla blikají, válce se točí a čas od času se do ocelové kapsy s halasem vsypou vyhrané mince. To je jeho bídná odměna. Když k tomu dojde, rozlije se v něm pocit uspokojení, ale nakonec odměny dojdou a on už nemá kde brát. Zatímco v poloamém stavu a nespokojený sám se sebou odchází, ani mu nedochází, že celý systém byl od počátku nastaven proti němu a jeho prohra předem daná a předvídatelná. Bílý multikulturalista vědomě či podvědomě ví, že dokud se bude pozitivně vyslovovat o rozmanitosti, dostane se mu sociálního ekvivalentu blikajících světél, točících se válců a cinkajících mincí. Získá spoustu „lajků“, ti nejšťastnější pak třeba i jackpot v podobě štědrého grantu nebo povýšení.

Proto do přístroje i nadále vhadzuje požadovaný obnos – tedy podporu diverzitě – ale stejně jako hráč si neuvědomuje, že se pohybuje ve falešném prostředí a systém je nastavený tak, aby ho zcela ožebračil. Bělošský demografický zánik postupně vyprazdňuje jeho kapsy. Stejně jako u hráčů i u něj s tenčící zásobou prostředků roste zcestná víra v náhlu, obrovskou výhru. Proto s postupujícím soumrakem bělošské Ameriky očekávám na první pohled protichůdný stav, kdy se mnoha bělochům skutečně podaří přesvědčit sebe samé, že takto to bude nejlepší a že kouzelná harmonická utopie čeká hned za nejbližším rohem. Hráč

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

se vzpírá neodbytné myšlence, že byl naprostý hlupák, když se ke hře prve nechal zlákat. Multikulturalista zase do omrzení bude odmítat podíl viny na své zkáze.

Právě toto mě na zjištění Institutu Pew v konečném hodnocení trápí asi nejvíc a proto také odmítám výklady v duchu „zpola plné sklenice“. Všichni, podle nichž postupující dramatické demografické, mocenské a politické změny „nebudou ani k lepšímu ani k horšímu“, žijí v umělém prostředí národního kasina. Kdokoliv odmítá vidět neúprosné a bezprostřední ztráty na stále bližším obzoru, žije v nekonečném přítomném okamžiku, odtržený od minulosti a neschopen vytvořit si obraz budoucnosti. Nemá tušení, jak rychle písek v přesýpacích hodinách mizí.